

er ikke at fægte med aaben Pande; og ved dem, der ikke kan det i Politik, er der altid noget muggent.

Industrien raaber om øget Beskyttelse uden for Alvor at forsøge at hjælpe sig selv. Saa længe Industrien og Arbejderne ikke kan enes om alvorlige og energiske Forsøg paa, at vor Industri kan blive konkurrencedygtig paa Verdensmarkedet, er al Hjælp ude fra ikke meget værd; den er i Virkeligheden omsonst. Vi maa komme dertil, at Industriens Aktionærer maa stryge enhver Tanke om Udbytte, Bestyrelserne enhver Tanke om Tantième; Direktørerne maa nøjes med den nødtørftigste Gage; har Selskaberne en Reservefond, maa de bruge af den, det samme maa alle andre Mennesker gøre. Og Arbejderne for deres Vedkommende maa se bort fra Arbejdstid og Tarif og maaske gaa over i et noget raskere Arbejdstempo. Til Gengæld faar de saa Udsigt til øget Vederlag, hvis de fælles Bestræbelser fører til det ønskede Resultat. Det er Vejen, efter min Mening den eneste Vej, fremad.

Thi Forholdet er ikke det, at alle andre Erhverv sidder lunt og godt og fedt i det, som „Social-Demokraten“ skrev om Landbruget, saaledes at de sagtens kan hjælpe et enkelt ubeskyttet Erhverv. Det er ganske aabenbart, at Landbrugskrisen er paa Trapperne, den er i Færd med at udvikle sig. Vi behøver i saa Henseende blot at henvise til de Priser, der faas for Kvæg. Almindeligt godt Kvæg sælges paa Markedet for fra 10 til 20 Ø. pr. Pund, ekstra Kvæg naturligvis noget dyrere. Og en første Klasses Hest betales med fra 500 til 700 Kr. eller $\frac{1}{3}$ af, hvad den har kostet at producere. I det Øjeblik Smør og Flæsk gaar længere ned, har vi Krisen over Hovedet.

Hvem skal saa yde Landbruget Beskyttelse? Det er der vist ingen, der tænker paa. Jeg venter ikke, at man fra nogen Side skal komme rendende til Landbruget og sige: Vi satte Maksimalpriser paa jeres Varer under Krigen, nu vil vi garantere jer Minimalpriser. Landbruget maa klare sig, som det kan, og om det kan. Det Raad, jeg har givet Landmændene i saa Henseende, har heller ikke været at søge til andre om Hjælp, men at hjælpe sig selv ved at sætte Levfoden ned. Vi kan ikke vente at bevare den Levfod, vi er kommet op paa under Krigen. Vi maa arbejde længere og nøjes med som Løn at kunne faa Føde og Klæder. Og man maa ikke regne med nogen Rente af den Kapital, man har sat i Ejendommene. Det er sikkert de Kaar, vi gaar ind til. Det

er mit Haab og min Overbevisning, at Landbruget som Erhverv vil underkaste sig de Kaar, naar det er nødvendigt for at holde Hjemmene oppe. Og jeg mener, at andre maa bære sig ad noget i samme Retning. Anderledes tror jeg ikke, de Tider bliver; vi gaar i Møde.

Der klages fra Forbrugernes Side over, at de lave Priser, hvori visse Landbrugsprodukter staar, ikke naar til Forbrugerne. Det var vistnok det ærede Medlem Hr. Andreasen, der talte derom. Det er altsaa kommet dertil, hvad man ikke ellers før har set fra Socialdemokratiets Side, at man erkender, at det ikke er Landbrugernes Skyld, men Forbrugernes egen Skyld, naar de maa betale Landbrugsvarerne med de høje Priser, undertiden med det dobbelte af den Pris, Landbrugerne faar for dem. Jeg tror ikke paa den Priskontrol, der blev lavet paa det berømte Møde forleden. Der er ikke anden Vej end, at Forbrugerne selv maa tage Sagen i deres Haand. De maa slutte sig sammen i Indkøbsforeninger, som kan faa Varerne til den rigtige Pris, til Verdensmarkedets Pris, saaledes at Varerne kan deles videre ud til Forbrugerne til rimelige Priser.

Der var en enkelt Taler, der talte om, at Landbruget nu tænkte paa at gaa over fra intensiv til ekstensiv Drift. Det vil sige gaa bort fra den nuværende Drift med den store Roeavl, det store Indkøb af Kraftfoder og den store dyriske Produktion og over til en mere simpel Drift, med store Arealer lagt ud til Græs og saa i øvrigt en enkel Korndrift. Ja, Landbruget kunde blive tvunget til noget saadant, hvis man slog ind paa en Toldpolitik, der fordyrede Landbrugsproduktionens Omkostninger i betydelig Grad. Men hvis det ikke sker, tror jeg, at Landbruget nødig ændrer den Driftsmaade, det er inde paa. Det vilde ogsaa blive skæbnsvangert for Landets hele Økonomi, hvis Landbruget skulde blive nødt til saaledes at omlægge sin Drift. Jeg skal i saa Henseende nævne et Par Tal. I 1920 udførtes der her fra Landet Varer for 1 500 Millioner. Deraf androg Landbrugsproduktionen de 1 200, det vil sige 78,2 pCt., og Industriens Produktion 19,5. Før Krigen udgjorde Landbrugsudførselen 90 pCt.; den gik noget ned under Krigen, hvad der var ganske naturligt, men i det sidste Aarstid er Procenten igen steget. Hvis en Omlægning af Landbrugsbedriften blev en Følge af den Toldpolitik, man slog ind paa, tror jeg, at det vilde medføre uhyre Vanskeligheder for Landets hele Økonomi, idet Landbrugsudførselen i Stedet for 1 200